

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119215671
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8119215671.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Daniely Babinovej a JUDr. Michala Boroňa v právnej veci žalobkyne: U. O., E.. Š., O.. XX.XX.XXXX, V. XXX XX M. G. XX, zastúpenej: Mgr. Oto Saloky, advokát, IČO: 42419174, so sídlom Hlavná 94, 080 01 Prešov proti žalovanej: P. R. Y., E.. Š.Á., O.. XX.XX.XXXX, V. XXX XX M. G. XX, zastúpenej: JUDr. Mária Lukačíková, bytom Hviezdoslavova č. 8, 082 71 Lipany, v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/54/2019-185 zo dňa 14.09.2020 jednohlasne takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok.

II. Priznáva žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že cit.:

„I. U r č u j e, že žalobkyňa je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1 z celku na pozemkoch nachádzajúcich v obci M. G., okres F. a zapísaných na:

- a) LV č. XXX pre k.ú. M. G. ako parcela registra EKN č. XXX/X - orná pôda o výmere 5 980 m², a to spoluvlastníckeho podielu vedeného pod B3 teraz na meno žalovanej,
- b) LV č. XXX pre k.ú. M. G. ako parcela registra EKN č. XXX/X - orná pôda o výmere 99 m², a to spoluvlastníckeho podielu vedeného pod B3 teraz meno žalovanej.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu 1. inštancie o výške týchto trov.“

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 137 písm. c) zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), § 126 ods. 1 a § 129 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len OZ).

3. V odôvodnení rozsudku prvoinštančný súd okrem iného uviedol, že na základe vykonaného dokazovania došiel k záveru, že všetky námietky žalovanej vo vzťahu k pravosti či nepravosti kúpnej zmluvy z roku 1946, k rodinným vzťahom medzi žalobkyňou a jej právnymi predchodcami a k zápisnici o osvedčení vlastníctva k nehnuteľnosti považuje za účelové, keď táto sa snažila iba popierať a deštruovať vyjadrenia žalobkyne, avšak nepredložila ani jeden dôkaz, z ktorého by bolo možné vyvodiť, že skutočne žalovanej alebo jej právnym predchodcom sporná nehnuteľnosť patrila na základe skutočného právneho titulu. Žalovaná v záverečnej reči uviedla, že sa cíti byť vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti z titulu

vydržania. Táto skutková okolnosť bola vo vzťahu k § 153 ods. 2 CSP uvedená oneskorene, preto na ňu súd neprihliadal a navyiac neboli predložené žiadne dôkazy na preukázanie jej relevantnosti a nebolo ani len tvrdené, či sa ovládanie predmetnej nehnuteľnosti dialo zo strany žalovanej, resp. jej právnych predchodcov ako faktické ovládanie veci alebo ako právne panstvo nad vecou. Žalovaná vzhľadom na čas prejednávania dedičstva nespĺnila ani 10 - ročnú vydržaciú lehotu. Naopak, z vykonaného dokazovania vyplýva, že v M. G. nebolo nikdy sporné, že predmetná nehnuteľnosť nepatrí rodine žalovanej a naopak bolo nesporné, že patrí a od nepamäti na nej pracovali a hospodárili právni predchodcovia žalobkyne. Na základe vykonaného dokazovania prvoinštančný súd dospel k záveru, že skutočne právny predchodca žalobkyne, a to jej otec R. Š. O.. XX.XX.XXXX kúpil od U. B. polovičný podiel na mpč. XXX/X. Ako vyplynulo z dokazovania, túto parcelu počas celého svojho života aj užíval. Následne pravdepodobne omylom došlo k tomu, že rozhodnutie o dedičstve D 1273/91 (č.l. 72) prejednálo spornú nehnuteľnosť ako vlastníctvo poručiťľa R. Š., O.. XX.XX.XXXX (právny predchodca žalovanej - poznámka odvolacieho súdu) z dôvodu, že v podkladoch evidencie nehnuteľností neboli bližšie údaje o vlastníkovi R. Š., pričom je zrejme, že R. Š. O.. XX.XX.XXXX má rovnaké meno ako R. Š. O.. XX.XX.XXXX. Napriek tomuto prejednaniu dedičstva však z dokazovania vyplynulo, že k právnemu panstvu nad vecou ani faktickému užívaniu predmetnej parcely zo strany R. Š. nikdy nedošlo. Potom je logické aj vyjadrenie žalobkyne a jej právneho zástupcu, že akonáhle R. Š. zistil, že v roku 1991 bola nehnuteľnosť v jeho spoluvlastníctve neoprávnene prededená, a to napriek tomu, že nadobúdaci titul svedčil jemu, nechal si na základe notárskej zápisnice N 129/96, NZ 129/96 vlastníctvo, resp. spoluvlastníctvo k spornej parcele takýmto spôsobom osvedčiť, lebo skutočne to bol najrychlejší spôsob ako uviesť do súladu faktický stav so stavom právnym. Následne teda, ako bolo vlastníctvo (a to oprávnené) spoluvlastníckeho podielu zapísané na R. Š., O.. XX.XX.XXXX, nie je súdu zrejme, ako mohlo dôjsť k prejednaniu dedičstva po R. Š., O.. XX.XX.XXXX, K.. XX.XX.XXXX pod číslom 35D/633/2013 (č.l. 55) aj vo vzťahu k parcele číslo XXX/X. A nie je to súdu zrejme o to viac, že už v dedičskom konaní po R. Š., O.. XX.XX.XXXX, ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, pod spisovou značkou D 576/00 (č.l. 19) bola sporná nehnuteľnosť prededená a jej spoluvlastníctvo v celom rozsahu nadobudla žalobkyňa. Súd teda uzatvára, že žalovaná chcela ťažiť z právneho omylu príslušných orgánov realizujúcich dedičské konanie a evidenciu nehnuteľností, pričom ako jej, tak aj jej právnym predchodcom muselo byť zrejme, že skutočne nemajú žiaden právny titul na to, aby mohli o sebe tvrdiť, že sú spoluvlastníkom parcely č. XXX v k.ú. M. G.. Na základe uvedeného súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Čo sa týka vyjadrenia žalobkyne zo dňa 10.09.2020 a tvrdenia žalovanej, že nebola dodržaná 5 dňová lehota na prípravu pojednávania súd prvej inštancie uviedol, že podľa § 178 ods.2 CSP, táto 5 dňová lehota sa týka doručenia predvolania na pojednávanie a nie oboznámenia sa s listinami, ktoré sa primárne oboznamujú na pojednávaní. Súd nemal povinnosť toto vyjadrenie žalovanej zasielať, napriek tomu tak urobil, pričom súd toto vyjadrenie v celom rozsahu oboznámil na pojednávaní a žalovaná uviedla, že ho mala k dispozícii už pred pojednávaním. Nežiadala pojednávanie prerušiť, prípadne odročiť za účelom oboznámenia s ním, preto aj túto námietku žalovaného považoval prvoinštančný súd za účelovú.

4. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie podľa ust. §§ 255 ods. 1 a 262 ods. 1 CSP a rozhodol tak, že v konaní plne úspešnej žalobkyne priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

5. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná. Žiadala napadnutý rozsudok zrušiť z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalovaná v odvolaní argumentovala tak, že pri prejednaní veci došlo k narušeniu rovnosti strán, konajúci súd postupoval voči žalovanej bezdôvodne zaujato, výsmešne miestami až arogantne, nedôstojne a neeticky. Na pojednávaní 14.09.2020 nebol predložený úplný notársky spis N 129/96, pričom prvoinštančný súd návrh na vykonanie dôkazu predložením notárskeho spisu zamietol. Žalovaná namietala preukázaný rozsah intabulácie kúpno-predajnej zmluvy uzatvorenej dňa 03.09.1946. Dôvodom námietky bola skutočnosť, že zápis do pozemkovej knihy bol žalobkyňou preukázaný iba časťou „A“ a časťou „B“ pozemkovoknižnej vložky, avšak absentuje časť „C“ pozemkovej vložky. Žalovaná má za to, že bez úplnej pozemkovoknižnej vložky nie je žiaduca akákoľvek identifikácia a súd nemohol iba na základe predloženia originálu kúpno-predajnej zmluvy vyvodiť závery obsiahnuté v rozsudku.

Napriek tomu, že obsah zápisu PKV nedeklaruje celý právny úkon, súd sa s námietkou žalovanej nevysporiadal a odôvodnený návrh žalovanej na vyžiadanie celej PKV vložky zamietol s tým, že kataster zaslal všetko, čo mal. Aj ďalšie návrhy žalovanej na dokazovanie konajúci súd ako účelové zamietol. Žalovaná predložila ako dôkaz dve osvedčenia o dedičstve po jej právnych predchodcoch, na základe ktorých spornú parcelu prededila, v protiváhe k dôkazu, ktorý predložila žalobkyňa, a to notársku zápisnicu o vydržaní nehnuteľnosti. Súd dospel k uvedenému záveru napriek tomu, že osvedčenie o dedičstve má úroveň súdneho rozhodnutia, a zápisnica o vydržaní je v tomto kontexte „iba“ úradnou listinou. Poukázala ďalej na skutočnosť, že súd prvej inštancie nielenže vyslovil verejne svoj názor na prejednávajúcu vec, ale vyslovil ho neprijateľným a urážlivým spôsobom. Spôsob, akým bolo vedené konanie, vyústil do frustrácie žalovanej. Aj ďalší, riadne odôvodnený návrh žalovanej na vykonanie dôkazu zabezpečením úplnej PKV vložky XXX vo vzťahu k parcele XXX konajúci súd zamietol a označil ho za nepotrebný a oneskorený. Na pojednávaní dňa 01.06.2020 vypovedal svedok L. Š. o tom, že právny predchodca žalovanej R. Š. ukradol pri ROEP v roku 2008. Keďže R. Š. bol v roku 2008 už 17 rokov vlastníkom spornej parcely a ako vlastníkom spornej parcely bol vedený v evidencii nehnuteľností, položila mu žalovaná otázku: „Načo by pán R. Š. „mal kradnúť“ nejakú roľu, keď bol vlastníkom“ Túto otázku však konajúci súd vyhodnotil ako sugestívnu. Žalovaná má za to, že konajúci súd bránil žalovanej v aktívnom kladení otázok a označil ich za sugestívne. Podstatou otázky bol fakt, že žalovaná sa od svedka dozvedela tvrdenia, ku ktorým potrebovala ďalšie informácie. Žalovaná má za to, že je pochybením súdu ak, konajúci súd prehlásil konfrontáciu za sugesciu. Dôkaz, ktorý predložila žalovaná - osvedčenie o dedičstve po R. Š., zomrelom v roku XXXX a osvedčenie o dedičstve po R. Š., zomrelom v roku XXXX vyhodnotil konajúci súd na ťarchu žalovanej. Ak dospel súd k záveru, že sa ťažilo z právneho omylu, bolo namieste zistiť, aký je skutkový základ. Súd však vyhodnotil dôkaznú situáciu tak, že notársku zápisnicu predloženú žalobkyňou uznal za dokonalý spôsob na zrušenie dedičského rozhodnutia, a to bez toho, aby pri vyhodnotení dôkazov predložil taký hmotnoprávny úsudok, ktorým by bola preukázaná pravdivosť notárskej zápisnice. Je pochybením súdu, ak priznal notárskej zápisnici takú vážnosť, aká prislúcha osvedčeniu o dedičstve. Súd mal dokonca za „logické“, ak si právny predchodca žalobkyne notárskou zápisnicou, ktorá, ako vyplýva z bodu I., osvedčovala neperfektné darovacie zmluvy medzi M. Š. v rokoch 1930-1945 a R. Š., právnym predchodcom žalobkyne, osvedčí aj spornú parcelu EKN č. XXX/X (predtým LV XXX, pzkn. vl. č. XXX mpč. XXX) „len tak mimochodom“ zaradenú medzi pozemky, ktoré mali byť nadobudnuté na základe neperfektných darovacích zmlúv, a ktorú nenadobudol od M. Š., ale od U. B.. Hmotnoprávne pochybenie súdu je dané tým, že uznal notársku zápisnicu za relevantný dôkaz, napriek tomu, že z nej nevyplývajú podstatné náležitosti vydržania. V tejto situácii notárska zápisnica nemôže byť rukolapným dôkazom vydržania. Žalovaná namietala, že v čase zápisu vlastníckeho práva titulom vydržania v prospech právneho predchodcu žalobkyne (rok 1996), bol právny predchodca žalovanej vlastníkom dotknutej parcely titulom osvedčenia o dedičstve už od roku 1991. Kataster bez akéhokoľvek upovedomenia právneho predchodcu žalovanej, ktorého vlastnícke právo bolo evidované v katastri nehnuteľností, vykonal v katastri zmeny vlastníctva dotknutej parcely v prospech právneho predchodcu žalobkyne. Ak mal konajúci súd za to, že štátny orgán pochybil, bolo povinnosťou súdu dôslednejšie skúmať, aká je materiálna pravda, aké skutkové zistenie celkom zodpovedá skutočnosti. Namietané skutkové zistenia sú natoľko chybné, že vo svojom dôsledku predstavujú porušenie práv a ide o extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami. Zistenie skutkového stavu je natoľko chybné, že by k nemu súd pri rešpektovaní zásad hodnotenia dôkazov nemohol nikdy dospieť. Medzi základné predpoklady vydržania patrí okrem spôsobilého predmetu a spôsobilého subjektu aj oprávnenosť držby, dobromyseľnosť vydržateľa a vydržacia doba. Žalovaná namietala zákonnosť vydržania spornej parcely právnym predchodcom žalobkyne v roku 1996 poukazom na Osvedčenie o dedičstve č. D 1273/91 zo dňa 7.11.1991, kedy došlo k prededeniu spornej parcely z R.R. Š. na R. Š. - právnych predchodcov žalovanej. Napriek námietke žalovanej sa konajúci súd priklonil k zarážajúcej argumentácii právneho zástupcu žalobkyne, ktorý doplnil jej výpoveď a uviedol, že v čase osvedčovania si R. Š. pravdepodobne uvedomoval, že v tom čase boli pozemky, ktorých sa cítil vlastníkom neoprávnene prededené v roku 1991 a bol si vedomý, že týmto spôsobom je jednoduchšie dosiahnuť zápis v katastri nehnuteľností. Z vykonaných prednesov protistrany s poukazom na uvedenú judikatúru je nepochybné, že právny predchodca žalobkyne nesplnil podmienku dobromyseľnosti vydržania. Právny predchodca žalobkyne vstupoval do vydržania s tým, že mu bol známy vlastníkom parcely, aj keď vydržaním možno nadobudnúť vlastníctvo k parcelám, ktorých vlastníkom nie je známy. Právny predchodca žalobkyne vstupoval do vydržania s tým, že ide „rozbiť“ notárske rozhodnutie a s vedomím, že parcela bola prededená. Právny predchodca žalobkyne konal v rozpore s dobrými mravmi a nepostupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú bolo možno so zreteľom na okolnosti tohto prípadu od neho požadovať.

6. K odvolaniu žalovanej sa vyjadrila žalobkyňa. Žiadala napnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalobkyňa vo vyjadrení uviedla, že odvolanie podané žalovanou je celkom nedôvodné, súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, zisťoval všetky okolnosti potrebné pre dostatočné zistenie skutkového stavu veci ako podkladu pre rozhodnutie, následne vo veci správne rozhodol, svoje rozhodnutie vecne, logicky, konzistentne a presvedčivo odôvodnil, o čom svedčí hodnotenie vykonaných dôkazov vo vzájomných súvislostiach. Rozhodnutie ani postup súdu prvej inštancie vo veci netrpia žiadnymi vadami. Z argumentácie obsiahnutej v odvolaní žalovanej sa javí, že nepochopila podstatu tohto súdneho konania, základ nároku žalobkyne a následné dôvody, pre ktoré súd žalobe vyhovel v plnom rozsahu, keď je zrejmé, že sa upäla vo svojej obrane na notársku zápisnicu N 129/96, Nz 129/96 zo dňa 27.03.1996. Pritom žalobkyňa svoj nárok a dôvodnosť žaloby neodvodzovala od tejto listiny, ale od kúpnej zmluvy z roku 1946, ktorou spoluvlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam nadobudol jej otec, a po ktorom následne v roku 2000 dedila. V podanom odvolaní je zjavná snaha žalovanej strany navodiť dojem zaujatosti súdu prvej inštancie voči žalovanej a/alebo jej zástupkyňi, pričom za daných okolností je cieľom žalovanej strany odviesť pozornosť od dôkaznej a argumentačnej núdze na ich strane (kde žalovaná strana nemala pravdu ani hmotnoprávne), ale tiež ich procesnej neskúsenosti v konaní podľa CSP. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie nesprávne procesne postupoval, že sa voči zástupkyňi žalovanej mal správať neprímerane počas pojednávania. Tieto tvrdenia sú nedôvodné, nevhodné a prehnané, v čom sa práve ukazuje neskúsenosť s civilnými procesmi, najmä s povinnosťou tvrdenia a dokazovania tvrdenia, následne tiež s koncentráciou konania. Súd postupoval vo veci štandardným spôsobom, predniesol svoje predbežné právne posúdenie veci, ako sa to bežne robí, kde už na začiatku pojednávania skonštatoval, že žalovaná strana popiera nárok žalobkyne bez predloženia relevantného dôkazu, kde následne sa žalovaná upäla na notársku zápisnicu z roku 1996 a na spochybňovanie pravosti listín predkladaných žalobkyňou vo všeobecnosti, vágne, bez uvedenia konkrétnych dôvodov takého namietania. Súd prvej inštancie postupoval voči obom sporovým stranám rovnako, kde napriek skutkovým tvrdeniam žalobkyne, preukázaným dôkazmi už pred prvým pojednávaním vo veci, pri prejednaní veci na pojednávaní žiadal od žalobkyne ďalšie skutkové tvrdenia a tiež ďalšie dôkazy na preukázanie jej tvrdení, keď uložil povinnosť preukázať aj jej právne disponovanie nehnuteľnosťami, ich prenajímanie, vykonal dokazovanie aj ohľadne notárskej zápisnice o vydržaní z roku 1996, ako to žiadala žalovaná, avšak dokazovanie na zistenie skutkového stavu ako podkladu na spravodlivé a presvedčivé rozhodnutie vo veci vykonával aj z vlastnej iniciatívy, kde opakovane bez výslovného návrhu sporových strán žiadal o vyjadrenie k vlastníctvu sporných parciel aj príslušný katastrálny odbor, ale tiež na odstránenie akýchkoľvek pochybností žiadal žalobkyňu aj o preukázanie vzťahu medzi parcelami KN-C č. XXX/X a č. XXX/X, o čom svedčí Oznámenie zo dňa 07.08.2020. Teda súd prvej inštancie žiadal žalobkyňu o precizovanie jej tvrdení, pritom uvedenú skutočnosť predtým žalovaná ani nerozporovala. Naopak, žalovanej strany sa celkom zrejme dotklo, že po tom, ako žalobkyňa predložila aj originál kúpnej zmluvy z roku 1946 a žalovaná strana zotrvala na svojej vágnej námietke, že má ísť o sfaľšovanú zmluvu, súd opakovane skonštatoval, že takéto vágne namietanie, bez uvedenia konkrétneho dôvodu, nepostačuje. Súd prvej inštancie poskytol žalovanej strane dostatok priestoru a príležitostí na prednesenie jej procesnej obrany relevantným spôsobom, vykonal dokazovanie aj na základe námietok a návrhov žalovanej, upätej na notársku zápisnicu, ktorá aj v odvolaní v podstate ignoruje obsah ostatného dokazovania. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej strany, že zmluva z roku 1946 by mala byť sfaľšovaná, sa žalobkyňi žiada uviesť, ako sa jej dotklo ako človeka takéto bezdôvodné tvrdenie a bola z neho sklamaná, keď žalovanú a jej zástupkyňu, sestru, pozná odkedy boli deťmi. Vo vzťahu k odvolacej námietke, že nebol zabezpečený celý notársky spis je potrebné uviesť, že súd sa pokúsil zabezpečiť takýto dôkaz dožiadaním, nebolo to úspešné, a ďalšie dokazovanie v tomto smere by nebolo ani dôvodné a hospodárne, pretože táto notárska zápisnica nebola nosným dôkazom na preukázanie nároku žalobkyne, žalobkyňa svoje vlastníctvo vždy odvodzovala od svojho dedenia po svojom otcovi ako kupujúcom na základe zmluvy z roku 1946. Čo sa týka námietky žalovanej, že boli predložené iba časti „A“ a „B“ pozemknoknižnej vložky, bez časti „C“, táto námietka je nedôvodná. Jednako je bežnou praxou katastrálnych odborov, že poskytnú žiadateľom kópie iba častí „A“ a „B“ pozemknoknižných vložiek, jednako v časti „C“ sa evidovali ľarchy a osobitné záznamy, ako je tomu aj pri súčasnej evidencii na listoch vlastníctva, a teda časť „C“, ak existuje a nie je prázdna, by nepriniesla žiadnu informáciu, ktorá by bola relevantnou pre toto konanie, kde sa koná o vlastníctve. Nakoniec, žalovaná mala počas konania dostať časť takýto dôkaz zabezpečiť z katastra, ak ho považovala za potrebný. Pokiaľ žalovaná namietala, že súd zamietol jej návrhy na dokazovanie ako účelové, uvedené návrhy na dokazovanie boli v danej situácii zjavne obštrukčné, a teda účelové, ako správne skonštatoval

súd prvej inštancie. Žalovaná síce svoju procesnú obranu založila na osvedčeniach o dedičstve, avšak aj z týchto listín, pri ich zhodnotení vo vzájomných súvislostiach s ostatným dokazovaním, bolo nevyhnutné dôjsť k skutkovému záveru, že otec žalovanej si prededil cudzí pozemok, ktorý nepatril jeho právnomu predchodcovi, čo nie je hodné súdnej ochrany, bez ohľadu na to, ako k tomu došlo. To však žalovaná strana nechce vnímať, keď sa aj v odvolaní naďalej upína výlučne na spochybňovanie notárskej zápisnice z roku 1996. Záver o tom, že zo strany právneho predchodcu žalovanej došlo pri dedení po jeho otcovi, menovcovi právneho predchodcu žalobkyne, k zneužitiu zhody mena a priezviska, je vysvetlením toho, k čomu došlo. Žalovaná a jej zástupkyňa nemajú právo byť preto urazené, mali príležitosť sa vyhnúť súdnemu konaniu, nevyužili ju však, zjavne odmietli akceptovať, že vlastníctvo žalovanej hmotnoprávne neobstojí, pretože vlastníctvo právneho predchodcu žalobkyne nevyplývalo z vydržania, ale z kúpy. Kladenie sugestívnych otázok zástupkyňou žalovanej bolo dôsledkom jej procesnej neskúsenosti, čo súd netoleruje ani u úplných laikov, preto súd správne takú otázku nepripustil. Žalovaná sa mylí, keď poukazuje na to, že súd notársku zápisnicu o vydržaní uznal ako relevantný dôkaz. Z rozsudku je zrejmé, že za relevantný dôkaz bola uznaná kúpna zmluva z roku 1946. Notársku zápisnicu o vydržaní za relevantný, rozhodujúci dôkaz nepovažovala ani samotná žalobkyňa, jej existenciou sa začala zaoberať vlastne až počas súdneho konania. Vlastníctvo svojho otca odvodzovala od kúpy, nie od vydržania, preto argumentácia o nevydržaní prezentovaná žalovanou je irelevantná, a teda aj celé žalovanej namietanie nesprávneho právneho posúdenia veci súdom je nedôvodné. Žalujúcou prezentované vysvetlenie zahrnutia spoluvlastníckeho podielu na spornom pozemku do notárskej zápisnice bolo najjednoduchším a najlogickejším vysvetlením, s prihliadnutím na v tej dobe účinnú právnu úpravu osvedčenia vydržania a vtedajšiu prax. Problémy s tým spojené a z toho vyplývajúce viedli k neskoršej novelizácii právnej úpravy podmienok osvedčenia vydržania v roku 2000, pričom o reforme osvedčenia vydržania sa uvažuje aj v súčasnosti. Uvedené vysvetlenie, ktoré akceptoval aj súd, nič nemení na podstate tohto sporu. Žalobkyňa tvrdila a v konaní bolo aj presvedčivo preukázané, že pred rokom 1991 bol ako spoluvlastník spornej parcely evidovaný jej otec, a to na základe kúpnej zmluvy z roku 1946, nie jeho menovec, starý otec žalovanej. Procesná obrana žalovanej tak nemohla byť úspešná, pretože opak nepreukázala, ale ani netvrdila.

7. Žalovaná v replike k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že tvrdenia smerujúce proti procesnej neskúsenosti právnej zástupkyne žalovanej možno považovať za hraničiace s osobnými invektívami žalujúcej voči právnej zástupkyňi žalovanej, ktorých jediným cieľom bolo veľmi neprofesionálnym a prízemným spôsobom dotknúť sa právnej zástupkyne žalovanej. Po doručení vyjadrenia k odvolaniu je jasné, že žalovanú v tomto konaní nemá kto uraziť. Každý profesionál by mal vedieť vysloviť nesúhlas s tvrdením alebo zamietnuť tvrdenia, s ktorými sa nestotožňuje slušne a bez nepatričnej irónie. Vyjadrenia žalobkyne svedčia o tom, že žalobkyňa, resp. jej právny zástupca „sa upál“ na obhajobu konajúceho súdu až tak, že opomenul podstatu spravodlivého procesu. S takýmto civilným procesom, kedy okrem zásad civilného procesu zásluhou konajúceho súdu zlyhala aj obyčajná slušnosť, sa žalovaná ešte nestretla. Na margo argumentácie žalobkyne o dôkaznej a argumentačnej núdzi žalovanej žalovaná uvádza, že tak, ako uviedla vo vyjadrení zo dňa 27.11.2019, správanie sa právneho predchodcu žalobkyne vykazuje známky nečestného konania, ak si dával - pravdepodobne nie v súlade s právom - osvedčovať vlastnícke právo vydržaním, pričom mal disponovať platnou kúpnopredajnou zmluvou a správanie sa žalobkyne viedlo k tomu, aby žalobkyňa žalovanú dostala do dôkaznej núdze. Konanie žalobkyne a jej právneho predchodcu nebolo právne čisté, ani slušné, ani v súlade s dobrými mravmi a na strane žalovanej oprávnené vyvolali pochybnosti o čestnom úmysle domáhať sa svojho vlastníctva.

8. Žalobkyňa v duplike k vyjadreniu žalovanej trvala na tom, že odvolanie podané žalovanou vo veci je celkom nedôvodné a účelové, nie je žiaden dôvod vyhovieť mu. Zo strany žalovanej nie je uvedené nič, na čo by bolo potrebné v odvolacom konaní osobitne a podrobne reagovať nad rámec vyjadrenia z 25.11.2020 k podanému odvolaniu. Žalobkyňa opätovne poukazuje na to, že vlastnícky nárok svojho predchodcu, otca, neodvodzovala od vydržania a nepreukazovala tento nárok notárskou zápisnicou z roku 1996, ale vlastníctvo svojho predchodcu odvodzovala vždy od kúpnej zmluvy z roku 1946, a touto zmluvou vlastníctvo svojho otca preukazovala aj v súdnom konaní, a pred podaním žaloby aj žalovanej. Keď žalovanú ešte pred podaním žaloby na súd žalobkyňa osobne navštívila a ukázala jej kúpnu zmluvu z roku 1946 s cieľom vec vyriešiť mimosúdne, žalovaná si z tejto zmluvy a zo všetkých žalobkyňou predložených podkladov urobila kópie s tým, že jej sestra to dá do poriadku. Žalobkyňa, ktorá žalovanú pozná dlhé roky, jej dôverovala, a preto nenamietala. Následne však žalovanej už žalobkyňa nestála za žiadnu odpoveď, ani počas predsúdnej písomnej komunikácie. A ešte sa odvažuje žalovaná tvrdiť, že žalobkyňa ju chcela dostať do dôkaznej núdze, pritom to bolo presne naopak. Navyše k podielu

na parcele č. XXX sa otec žalovanej zrejším spôsobom dostal na základe využitia omylu. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a aby priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanej.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov odvolania žalovanej a to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

11. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov, alebo vyjadrení strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

14. Odvolacie námietky žalovanej smerovali k tvrdenému procesnému pochybeniu súdu prvej inštancie, ktorý nevykonal navrhované dôkazy, a to kompletný notársky spis N 129/96, návrh žalovanej na vyžiadanie celej PKV č. XXX vo vzťahu k parcele XXX, čím jej súd prvej inštancie znemožnil účinne uplatniť prostriedok procesnej obrany.

15. Odvolací súd konštatuje, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva.

16. Podľa § 188 ods. 1 a 2 CSP, súd vykonáva dôkazy na pojednávaní. Súd vykonáva dôkaz mimo pojednávania, ak je to možné a účelné. Strany majú právo byť prítomné na takto vykonávanom dokazovaní. Vykonanie dôkazu mimo pojednávania súd stranám oznamuje spravidla päť dní vopred. Ak bolo nariadené pojednávanie, oboznámi súd strany s výsledkami dokazovania na tomto pojednávaní.

17. Daná právna vec je nepochybne vec sporová, v ktorej sa uplatňuje prejednacia zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie ten účastník konania, ktorý tieto povinnosti nesplnil. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným

bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia, a že z toho dôvodu muselo byť rozhodnutie vo veci samej v jeho neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

18. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 OSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009).

19. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 OSP (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplynuli ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 OSP (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo/65/2000).

20. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 OSP, resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo/1/2010).

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky na dané skutkové okolnosti pre vyhovieť žalobe žalobkyne, pričom konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver vo vzťahu k zisteniam o dôvodnosti žaloby. Odvolací súd sa s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

22. Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 15.10.2019 domáhala určenia, že je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1 z celku na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v obci M. G., zapísanej na LV č. XXX pre k. ú. M. G. ako parcela registra E-KN parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 5980 m², ktorý spoluvlastnícky podiel 1 z celku je vedený pod B3 na LV č. XXX, a určenia, že žalobkyňa je vlastníčkou spoluvlastníckeho podielu 1 z celku na nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v obci M. G., zapísanej na LV č. XXX pre k. ú. M. G. ako parcela registra E-KN parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 99 m², ktorý spoluvlastnícky podiel 1/4 z celku je vedený pod B3 na LV č. XXX.

23. Žalobkyňa svoju žalobu odôvodnila tým, že je v súčasnosti evidovaná ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľností vedených katastrálnym odborom Okresného úradu F. pre k.ú. M.F. G., obec M. G., okres F., a to parcely registra E-KN č. XXX/X - orná pôda vo výmere 5980 m² zapísanej na LV č. XXX v spoluvlastníckom podiele 1/4 k celku a parcely registra E-KN č. XXX/X - orná pôda vo výmere 99 m² zapísanej na LV č. XXX v spoluvlastníckom podiele 1/4 k celku.

24. Sporné parcely vznikli rozdelením pôvodnej parcely č. XXX v tom čase zapísanej na LV č. XXX pre k. ú. M. G..

25. Žalobkyňa zistila, že hoci v dedičskom konaní po poručiteľovi R. Š., nar. XX.XX.XXXX, zomr. XX.XX.XXXX, ktorý bol otcom žalobkyne (ďalej len „právny predchodca žalobkyne“) zdedila sporné parcely v spoluvlastníckom podiele 1/2 k celku, v katastri nehnuteľností je evidovaná ako podielová spoluvlastníčka sporných parcel len v spoluvlastníckom podiele 1/4 k celku, z čoho je zrejмый rozpor medzi skutočným stavom a stavom zapísaným v katastri nehnuteľností.

26. Skúmaním listinných podkladov, ktoré mala žalobkyňa k dispozícii, zistila, že na základe kúpnopredajnej zmluvy zo dňa 03.09.1946, uzavretej medzi otcom žalobkyne, R. Š.Z., O.. XX.XX.XXXX, ako kupujúcim a U. B. ako predávajúcim, právny predchodca žalobkyne nadobudol nehnuteľnosť - parcelu mpč. XXX nazývanú „Osempruť“ zapísanú v pozemnoknižnej vložke č. XX v toho času pre k.ú. Š. (v súčasnosti k.ú. M. G.) v spoluvlastníckom podiele 4/8 k celku, teda v spoluvlastníckom podiele 1 k celku, pričom predmetná parcela bola odpísaná z pozemnoknižnej vložky č. XX do pozemnoknižnej vložky č. XXX. Tento úkon bol povolený na základe rozhodnutia Okresného súdu v Sabinove, čd. XXX/XX. Podielovými spoluvlastníkmi dotknutej parcely mpč. XXX boli právny predchodca žalobkyne v podiele 1/2 k celku, R. C. v podiele 1/4 k celku a X. C. v podiele 1/4 k celku.

27. Právny predchodca žalobkyne parcelu mpč. XXX nazývanú „D.“ riadne užíval, obhospodaroval ju až do svojej smrti dňa XX.XX.XXXX.

28. Osvedčením o dedičstve zo dňa 12.07.2000, sp. zn. 576/00 Dnot 85/00 bolo vyporiadané dedičstvo po právnom predchodcovi žalobkyne R. Š., O.. XX.XX.XXXX, pričom dedičia (medzi nim aj žalobkyňa) uzatvorili medzi sebou dedičskú dohodu, podľa ktorej parcelu č. XXX evidovanú na LV č. XXX (predtým pozemnoknižná vložka č. XXX) v k. ú. M. G. nadobúda žalobkyňa v spoluvlastníckom podiele 1/2 k celku. Predmetné osvedčenie o dedičstve nadobudlo účinky právoplatného rozhodnutia dňa 28.07.2000.

29. Vychádzajúc z vyššie uvedeného osvedčenia o dedičstve je bez akýchkoľvek pochybností zrejмый, že žalobkyňa na základe vyššie uvedeného osvedčenia o dedičstve nadobudla spoluvlastnícky podiel k parcele č. XXX o veľkosti 1/2 k celku, a nie o veľkosti 1/4 k celku tak, ako je to v súčasnosti uvedené v katastri nehnuteľností, a teda stav zapísaný v katastri nehnuteľností nie je v zhode so skutočným stavom.

30. Pri spracovaní ROEP v roku 2008 spracovateľ nesprávne prešetril spoluvlastníctvo k parcele registra E-KN č. XXX, toho času vedenej na LV č. XX, keďže do LV č. XXX pre k. ú. M. G. bol okrem vtedajších podielových spoluvlastníkov zapísaný nesprávne ako štvrtý podielový spoluvlastník právny predchodca žalovanej, R. Š., O.. XX.XX.XXXX. Právny predchodca žalovanej bol však len menovcom právneho predchodcu žalobkyne, avšak právny predchodca žalovanej nikdy nebol skutočným podielovým spoluvlastníkom parcely č. XXX, preto v prospech žalovanej ani nemôže svedčiť vlastnícke právo k spoluvlastníckym podielom na sporných parcelách o veľkosti 1/4 k celku, nakoľko tie žalovaná nadobudla na základe putatívneho právneho titulu, a to osvedčenia o dedičstve v dedičskom konaní po svojom právnom predchodcovi.

31. Nakoľko právny predchodca žalovanej nikdy nebol skutočným spoluvlastníkom sporných parcel v k.ú. M. G., je bez akýchkoľvek pochybností zrejмый, že žalovaná nikdy nemala byť zapísaná ako podielová spoluvlastníčka do LV č. XXX a LV č. XXX v k.ú. M. G., preto jej nemôže svedčiť vlastnícke právo k sporným parcelám v spoluvlastníckom podiele 1/4 k celku.

32. Po zistení vyššie uvedených skutočností žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu listom zo dňa 12.10.2017 vyzvala žalovanú na uzavretie dohody na usporiadanie vlastníckych nárokov podľa ust. § 51 Občianskeho zákonníka, v ktorej žalovaná uzná vlastnícke právo žalobkyne k spoluvlastníckym podielom vedeným v prospech žalovanej a tieto spoluvlastnícke podiely prevedie na žalobkyňu. Žalovaná však na predmetnú výzvu do dnešného dňa nereagovala.

33. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností je zrejмый, že súčasný stav, v akom sa sporné parcely nachádzajú, resp. súčasný stav evidovaný v katastri nehnuteľností je v rozpore s preukázateľne existujúcimi vlastníckymi nárokmi žalobkyne.

34. Z listinných dôkazov v konaní nepochybne vyplynulo, že právny predchodca žalobkyne R. Š. nadobudol na základe kúpnej zmluvy uzavretej s predávajúcim U. B. dňa 03.09.1946 nehnuteľnosť - parcelu č. XXX nazývanú „D.“, zapísanú v pozemnoknižnej vložke č. XX k. ú. Š. (t. č. M. G.) v

spoluvlastníckom podiele 1 k celku. Predmetná parcela bola odpísaná z pozemnoknižnej vložky č. XX do pozemnoknižnej vložky č. XXX. Podielovými spoluvlastníkmi parcely pmč. XXX boli právny predchodca žalobkyne R. Š. v podiele 1 k celku, R. C. v podiele 1 k celku a X. C. v podiele 1 k celku.

35. Zo zápisnice z pozemnoknižnej vložky XXX zároveň vyplýva, že je v nej zapísaný majetok - roľa „D.“ o výmere 10984 m².

36. Za právne významnú je potrebné považovať skutočnosť vyplývajúcu z predložených listín, že vlastníctvo k spornej mpč. XXX bolo evidované v dvoch pozemnoknižných vložkách, a to PKV č. XX (1/2 z mpč. XXX o výmere 10984 m²) a PKV č. XX (1/2 z mpč. XXX o výmere 10984 m²). Kúpnopredajnou zmluvou ČD XXX/XXXX bola parcela mpč. XXX odpísaná z PKV č. XX a zapísaná do novej PKV č. XXX, k.ú. M. G..

37. List vlastníctva č. XXX bol vyhotovený zo zápisnice z pozemnoknižnej vložky č. XXX, list vlastníctva č. XXX bol vyhotovený zo zápisnice z pozemnoknižnej vložky č. XX.

38. Na LV č. XXX parc. č. XXX/X združené pozemky, orná pôda vo výmere 5980 m², sú zapísaní ako spoluvlastníci: pod B4 U. O. E. Š., E. Č. XXXXXX/XXX v podiele 1 titulom osvedčenia o dedičstve D 576/00, Z-XXX/XXXX, LV XXX-R., pol. XX/XX, PKV XXX, rozhodnutie UO v F., OPPaLH schvaľuje ZRPS c. j. D.-X a pod B 5/3 Y. R. E. Š., P., XX-XX-XX/XXXX, M. G. Č. XX titulom osvedčenia o dedičstve 35D 633/2013, Z-XXXX/XXXX, v podiele 1.

39. Pri vyhotovení listu vlastníctva XXX k.ú. M. G.Ú. mal OÚ F. pre zápis vlastníctva dve dedičské konania, a to po právnom predchodcovi žalobkyne a po právnom predchodcovi žalovanej, teda je zrejmé, že správa katastra disponujúc obidvomi titulmi zapísala vlastníctvo žalobkyne a žalovanej, každej v podiele 1. V roku 2003 bol schválený Zjednodušený register pôvodného stavu, v rámci ktorého došlo, s najväčšou pravdepodobnosťou k zmenšeniu podielu žalobkyne na 1 z celku na parcele KN-E XXX/X o výmere 5980 m². V rámci spracovania ROEP došlo k rozdeleniu parcely XXX na parcely XXX/X a XXX/X.

40. Zo spisu ďalej vyplýva, že rozhodnutím Štátneho notárstva v P. pod sp. zn. D 1273/91 zo dňa 07.11.1991 bolo prejednané dedičstvo po poručiteľov R. Š., O. XX.XX.XXXX, K. Y. XX.XX.XXXX. V rámci tohto dedičského konania bol predmetom dedenia aj nehnuteľný majetok zapísaný v zápisnici XXX, parcela mpč XXX pod B4 v podiele 4/8, ktorú nadobudol R. Š., O. XX.XX.XXXX v celosti.

XX. R. Š., O. XX.XX.XXXX K. Y. XX.XX.XXXX, pričom predmetom dedenia po ňom bola aj nehnuteľnosť v k. ú. M. G.Ú. zapísaná na LV č. XXX, parcely registra „E“ evidované na mape určeného operátu parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 5980 m², zapísané pod B3 v 1-ine, vo výmere podielu poručiteľa 1495 m².

42. Žalovaná v priebehu konania tvrdila, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že účastníci kúpnej zmluvy zo dňa 03.09.1946 sú jej právni predchodcovia a považovala za objektívne možné, že túto zmluvu uzatvorili jej právni predchodcovia - starý otec R. Š. a jeho matka X. Š., E. C..

43. Žalovaná ďalej namietala, že žalobkyňa nadobudla sporné parcely na základe osvedčenia o dedičstve sp. zn. D 576/00, D not 85/00 a je sporným, či právny predchodca žalobkyne bol skutočným vlastníkom sporných parciel a či tieto objektívne patrili do jeho majetku.

44. Žalovaná ďalej spochybňovala, prečo sa právny predchodca žalobkyne domáhal nadobudnutia vlastníckeho práva k dotknutým nehnuteľnostiam vydržaním, ak disponoval kúpnopredajnou zmluvou zo dňa 03.09.1946, ktorá má byť podľa žaloby relevantným právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva, prečo sa v notárskej zápisnici odvoláva právny predchodca žalobkyne R. Š. na neperfektné právne darovacie zmluvy medzi knihovaným pozemnoknižným vlastníkom M. Š. v rokoch 1930 - 1945, keď podľa žaloby relevantným právnym titulom nadobudnutia vlastníckeho práva pre R. Š. mala byť kúpnopredajná zmluva z roku 1946 medzi ním a U. B., a teda sporné parcely mal nadobudnúť kúpou od U. B., nie darovaním od otca M. Š.. Žalovaná namieta platnosť notárskej zápisnice z dôvodu, že katastrálny úrad pred zápisom vlastníckeho práva v prospech právneho predchodcu žalobkyne na jej základe nekonal s vlastníkom evidovaným v tom čase v katastri nehnuteľnosti - s R. Š., O. XX.X.XXXX, otcem žalovanej, ktorý bol vedený ako vlastník sporných parciel od roku 1991 na základe Osvedčenia o dedičstve č. D 1273/91 zo dňa 7.11.1991 po svojom otcovi R. Š., O. XX.X.XXXX, zomrelom X.X.XXXX.

45. Zo spisu ďalej vyplýva, že žalobkyňa nadobudla spornú nehnuteľnosť po svojom právnom predchodcovi v dedičskom konaní pod D 576/00, Dnot 85/00 dňa 15.07.2000 (LV XXX, parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 10984 m2 pod A2 v podiele 1, t. j. 5492 m2).

46. Žalovaná síce spochybňovala osobu, ktorá uzavrela kúpnu zmluvu dňa 03.09.1946 a namietala, že túto mohli uzavrieť aj jej právni predchodcovia - starý otec R. Š. a jeho matka X. Š., E.. C.. Žalovaná však na podporu svojho tvrdenia nepredložila žiadne dôkazy. Naopak, žalobkyňa nepochybne preukázala, že kupujúcim z predmetnej kúpnej zmluvy zo dňa 03.09.1946 je jej právny predchodca R. Š., čo vyplýva z bodu 6.12 napadnutého rozsudku.

47. Svedecké výpovede M. Š., L.. L. Š. R. N. M. len podporili tvrdenia žalobkyne, že sporné nehnuteľnosti obhospodarovala rodina žalobkyne, a to až do roku 1975, kedy sa začalo na pozemkoch hospodáriť družstevne. Svedkovia potvrdili, že na nehnuteľnostiach nikdy nehospodáril nikto z právnych predchodcov žalovanej a v dedine nikdy nebol spor o tom, že nehnuteľnosť patrí žalobkyni, resp. jej právny predchodcom.

48. Vyššie uvedené dáva odpoveď na odvolacie námietky žalovanej.

49. Vo vzťahu k notárskej zápisnici N 129/96, Nz 129/96 odvolací súd konštatuje, že niet dôvodu spochybňovať tvrdenia žalobkyne, že k osvedčeniu vydržania nehnuteľnosti notárskou zápisnicou zo strany jej právneho predchodcu mohlo dôjsť z dôvodu, že v roku 1996 došlo k osvedčovaniu nehnuteľností po starom otcovi žalobkyne a tiež z dôvodu, že po zistení, že pozemky boli v roku 1991 prededené (v dedičskom konaní po právnom predchodcovi žalovanej R. Š.Z., K.. XX.XX.XXXX), napriek tomu, že sa oprávnene cítil byť vlastníkom na základe kúpnej zmluvy, mohol týmto spôsobom jednoduchšie dosiahnuť zápis v katastri nehnuteľností.

50. Je preto potrebné prisvedčiť argumentom žalobkyne, že svoje vlastnícke právo neodvodzovala od notárskej zápisnice o vyhlásení jej právneho predchodcu o vydržaní spornej nehnuteľnosti, ale od vlastníctva nadobudnutého titulom dedenia po svojom právnom predchodcovi R. Š., O.. XX.XX.XXXX, K. XX.XX.XXXX, ktorý predmetnú nehnuteľnosť nadobudol titulom kúpy v roku 1946.

51. Pokiaľ sa preto žalovaná v odvolaní domáhala vykonania dôkazu celým notárskym spisom, odvolací súd konštatuje, že tento dôkaz by bol nadbytočný a nemal by relevanciu vo vzťahu k dôkazom produkovaným žalobkyňou.

52. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že vlastníkom sporných nehnuteľností bol právny predchodca žalobkyne, nie právny predchodca žalovanej.

53. Preto sporné parcely v dedičskom konaní po R. X., nar. XX.XX.XXXX a zomrelom dňa XX.XX.XXXX, právnom predchodcovi žalovanej, nemohli byť predmetom dedenia po ňom, keďže tomuto nesvedčalo k nim vlastnícke právo na základe žiadneho právneho titulu. Ani žalovanej teda nemôže svedčať vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Uvedené tvrdenie vychádza zo zásady „nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet“ (nikto nemôže previesť na iného viac práv ako sám má). Pokiaľ žalovaná v konaní tvrdila, že jej svedčí vlastnícke právo titulom dedenia po R. Š.Z., odvolací súd konštatuje, z nepráva nemôže vzniknúť právo, preto žalovaná nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam. Okolnosť, že došlo k dedeniu sporných nehnuteľností napriek tomu, že právni predchodcovia žalovanej neboli ich vlastníkmi, bolo potrebné konvalidovať iným spôsobom. K jej tvrdeniam o tom, že vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam mala nadobudnúť vydržaním, odvolací súd poukazuje na odôvodnenie uvádzané súdom prvej inštancie.

54. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že žalovaná neuviedla vo svojom odvolaní žiadnu takú relevantnú okolnosť, ktorá by bola spôsobilá privodiť zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku. Výhrady k podľa jej názoru nevhodnému a neslušnému postupu súdu na pojednávaní zo zápisníc o pojednávaní zo dňa 01.06.2020 a 14.09.2020, ako ani zo zvukovej nahrávky z pojednávaní nevyplývajú, pričom tieto nemohli mať vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

55. Preto odvolací súd rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

56. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalobkyňa v celom rozsahu, preto jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

57. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).